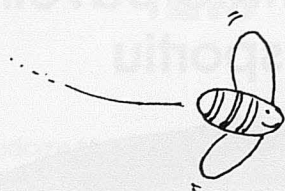

Amics(*)

Lourdes Albí(*)

(Il·lustracions de l'autora)

Tinc un amic.

Sabeu? el meu amic no és massa gros sinó més aviat primet, com una idea que se'ns acaba d'acudir.

Té un cor molt gran. A l'hivern l'abriga amb una bufanda quan fa més fred i a l'estiu el posa en remull per la calor.

ell no trepitja mai un caragol; encara que és eixelebrat com una gallina, posa molta cura en el que fa.

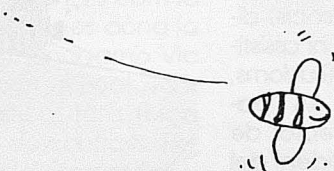
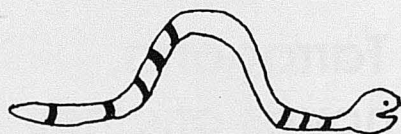
És fresc com un enciam cobert de rosada pel bon matí i alegre i content de la vida.

M'agrada veure'l i escoltar-lo quan comença una història: s'enrotlla com una molla i quan estàs a punt d'adormir-te t'etziba un estrabot que et fa riure les dents, les orelles i la panxa.

Aquest amic guarda també un secret amagat: té pessigolles a les orelles. Les hi vaig descobrir un dia que jugàvem a ser grans.

No fa massa, pels mesos d'hivern, va decidir de marxar a viure al camp. Viu ara darrera una grossa muntanya envoltada d'oliveres i de boira. El seu poble és molt petit, petitíssim... en menys d'un minut un pèsol pot baixar rodolant de la casa de més amunt fins la font darrera del terme. Comprovat!

Si n'estava, de content! Va posar ordre i concert, netejà, polí, féu llenya i col·locà torretes sense flors esperant que el bon temps les ompliria de llavors. Convidà els amics i les amigues i ho celebrà. Cada matí obria la finestra i s'omplia de bons propòsits i cada

nit la tancava pensant en l'endemà.

Ell també és astrònom. Estudiant el cel, els núvols, les llunes i els estels va seure en un balanci i a l'aguait de la primavera li creixia la barba.

I per fi arribà.

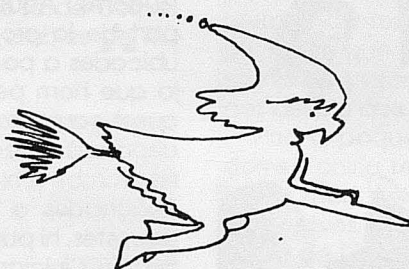
Primer va ser una. Bé. "No passa res". I després dues. "I què maquetes". I després moltes més. Les primeres eren les que obrien l'expedició! No moltes, moltíssimes! milers!!

Formigues per tot arreu.

I així arribà el bon temps.

El meu amic intentà una estratègia molt antiga: la paciència.

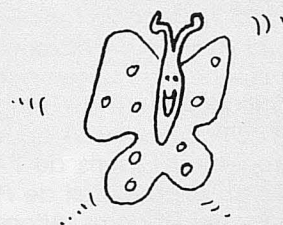
Però no van marxar. I de cada

plat que aixecava, de cada racó de la casa, sota de cada coixí i de totes les pomes... sortien les formigues.

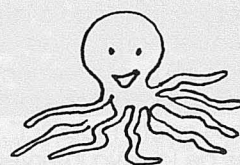
I pensà: "o elles o jo".

I inventà polítiques no-violentes

contra aquell exèrcit de terra: encerclava el seu cau amb sal, fent-ne una muralla, intentant que no passessin.

Més tard posava xiclet als forats

perquè no en sortissin. Impossible, sempre més i més, i noves fonts de formigues.

Només una cosa les guanyà: l'hivern. Però això fou més endavant, quan ja les coses havien canviat per a tots els habitants de la casa...

Va passar un nou fet que li anuncià l'arribada del bon temps: de sobte mosquits, papallones, mosques, abelles...travessaven l'espai d'una punta a l'altra; de la cuina a l'habitació feien curses pels passadissos, jugaven a enganxar els nassos als vidres, i feien POM!

Intentà esbrinar el meu amic d'on sortia aquella multitud d'animalons i descobrí una cosa que el tingué capficat uns quants

dies: allà a la finestra de la cuina, tenia una "tela elefantera" que ve a ser una "tela mosquitera" amb els forats més grossos.

Així veié que entraven dues cuques de llum agafades de bracet, un abellot volant darrera de la seva reina implorant amor, dues sípies fent-la petar, un cavallet de mar perdut i despistat, unes tortugues que buscaven l'aventura d'un estiu, un gat blau, dos porcells escapats del seu Sant Martí i una bruixa que volia una galeta a mig matí...

Aviat tingué la casa plena de gent i sentí més que mai una poreta al cor i a la panxa; el mateix que passa quan no sabem ben bé què ens ve a sobre... "I si no ens sabem avenir? si la bruixa posa els mosquits en infusió? i si les tortugues se'm mengen les tulipes?..."

Però també una il·lusioneta li feia brillar els ulls. Pensava que de totes, totes, aquell hivern al camp havia fet una bona tria: una casa biodinàmica, viva i que es movia. A peu, arrossegant-se, nedant a la banyera, jugant a fantasmes amb

el sutge de la fumera... Sota la forma de mil vides i tresors diferents: les receptes culinàries de la bruixa, especialista en galetes —la qual, per cert, era vegetariana i es féu molt amiga dels mosquits—, les històries del mar que portaven les sípies, el temperament apacible de les tortugues, la dansa sinuosa i exòtica de les cuques, la llum suau del gat blau que feia companyia les nits de lluna nova...

Aprengué molt aquell estiu.

I de conèixer els nous amics i amigues, de conviure-hi, començà a estimar-los.

Ràpidament el cor li creixé i ja no li bastava un cossi per posar-lo en remull, l'havia de portar a la piscina. També posà fil a l'agulla i allargà la bufanda hivernal amb què el cobria dels freds. Però aquesta, era una feina de bon fer. Un cop passades les primeres pors de la panxa, cada dia era bo per viure plegats i en bona companyia.

Quan arribaren els primers freds, un matí desaparegueren les formigues i tothom s'adonà que aquell era el senyal, que calia

marxar.

No per a totes fou igual de fàcil, però cadascuna de les bèsties se n'anà per fi a la seva manera... L'oreneta li deixà el niu per a l'any vinent. La bruixa un plat de galetes i una nota romàntica una nit de lluna creixent. Les cuques li feren companyia al balcó fins que s'adormí. Les sípies li deixaren un conte de la mar salada abans d'anar-se'n aigüera avall... Tothom s'acomiadava i li deia a la seva manera "fins a l'any que ve".

El meu amic s'assegué al balancí i anà pensant en les remodelacions que faria a la casa perquè fos encara més acollidora.

El meu amic es deixà créixer una mica més la barba i el dia que arribà la tardor la rebé enganxant-s'hi tot de tulipes entre els rinxols de color torrat. ●

(*) Obra guanyadora del segon Premi "Arnau de Palomar" de Narrativa Jove 1993.